

בש"פ 4809/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4809/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית
המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת נ' בכור) מיום
13.6.2018 במ"ת 63719-03-17

תאריך הישיבה: י"ג בתמוז התשע"ח (26.06.18)

בשם העורר: עו"ד תמיר סולומון; עו"ד איילנברג

בשם המשיבה: עו"ד הילה גורני

החלטה

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)
על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור) מיום 13.6.2018 במ"ת 63719-03-17, במסגרתה
התקבלה באופן חלקי בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה על שחרורו בתנאים מגבילים.

1. בקצירת האומר, ביום 29.3.2017 הוגש נגד העורר ו-3 אחרים כתב אישום המייחס להם עבירות בצוותא חדא של קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, זיוף במטרה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, התחזות לאחר, עשיית שימוש במידע כוזב באמצעות מחשב, הלבנת הון וניסיון להלבנת הון. על פי הנטען בכתב האישום, העורר פעל יחד עם הנאשמים האחרים להוצאת כספים במרמה מחברות בחו"ל על דרך של איסוף מידע פיננסי על אודותיהן, יצירת מסמכים מזויפים ופנייה אל החברות המרומות, תוך הצגת מצגים כוזבים ושימוש במידע שנאסף.
2. לצד הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים נגדו. בהחלטה מיום 10.5.2017 הורה בית המשפט המחוזי (השופט א' יעקב) על שחרורו של העורר בתנאים מגבילים, לרבות מעצר בית מוחלט בפיקוח, איסור חיבור לאינטרנט קווי ואלחוטי ואיסור הימצאות מכשירים היכולים להתחבר לאינטרנט בסביבתו. בהמשך תנאי מעצר הבית הוקלו, כך שלעורר נפתח חלון התאוררות של שעות מספר ביום אחד בשבוע וכן הותר לו לצאת לעבודה בליווי ובפיקוח מעסיקו.
3. בחלוף הזמן הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט מיום 10.5.2017, במסגרתה עתר לביטול כל התנאים המגבילים שהושתו עליו. ביום 17.4.2018 דחה בית המשפט (השופט נ' בכור) את הבקשה, תוך שציין כי האיזון בין כלל השיקולים הרלוונטיים מחייב את הותרת התנאים המגבילים שנקבעו על כנם. בהחלטתו הפנה בית המשפט לתסקיר המעצר בעניינו של העורר מיום 18.9.2017, במסגרתו התייחס שירות המבחן לקושי של העורר להתייחס לאישומים נגדו ולהכיר בדפוס התנהגותו הבעייתיים. על רקע העבירות המיוחסות לעורר, לא יכול היה שירות המבחן לשלול סיכון גבוה להישנות התנהגותו. על החלטה זו הגיש העורר ערר לבית משפט זה, וביום 14.5.2018 התקבל הערר (השופט מ' מזוז), לאחר שהצדדים הסכימו להצעת בית המשפט כי יוכן תסקיר עדכני בעניינו של העורר ולאחריו ישוב בית המשפט המחוזי וידון בבקשתו לעיון חוזר.
4. בעקבות החלטה זו ביום 3.6.2018 נערך תסקיר מעצר משלים, במסגרתו ציין שירות המבחן כי מאז הותר לעורר לעבוד בפיקוח, עמד שירות המבחן עמו בקשר במסגרת שילובו בקבוצה לטיפול בגברים אלימים כלפי בנות זוגם נוכח תיק אחר שעניינו אלימות במשפחה התלוי ועומד נגדו. שירות המבחן התרשם כי רמת הסיכון להישנות התנהגות בעייתית פחתה ולאור התארכות ניהול התיק בעניינו של העורר המליץ על ביטול תנאי מעצרו. בתום דיון שנערך ביום 7.6.2018 הורה בית המשפט לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר משלים במסגרתו יבהיר את מידת הרלוונטיות של המלצתו לתיק זה להבדיל מתיק האלימות במשפחה שהיה תלוי ועומד נגדו. שירות המבחן חזר בתסקיר המשלים על המלצתו לבטל את תנאי מעצרו של העורר.
5. ביום 13.6.2018 ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר, במסגרתה צוין כי ניתן להתרשם מתסקירי המעצר שהתנאים המגבילים נותנים את אותותיהם על חיי העורר ועל חיי משפחתו ומעצימים את קשייו הכלכליים והנפשיים. בנסיבות אלה קבע בית המשפט, כי יש מקום להקל במידת מה בתנאי שחרורו של העורר, כך שמעצר הבית בו הוא שוהה ייוותר כמעצר לילי בלבד בין השעות 22:00-8:00, ובין תום עבודתו לבין תחילת המעצר הלילי ילווה העורר על ידי אחד המפקחים שנקבעו לו.

מכאן הערר שלפני.

6. לטענת העורר, שגה בית המשפט המחוזי כאשר לא נתן משקל מספיק להמלצת שירות המבחן וכאשר קבע כי תסקיר המעצר המשלים מתייחס בעיקר לתיק האלימות במשפחה ולכן ברובו אינו רלוונטי לעניין תנאי מעצרו של העורר במסגרת התיק דנא. לגופם של דברים נטען, כי לא ניתן להצביע על סיכון ממשי הנשקף מן העורר ונוכח היעדר מסוכנות והתמשכות ההליכים, כפות המאזניים נוטות בעת הזאת לטובת ביטול התנאים המגבילים שהוטלו עליו.

7. המשיבה מצידה סומכת את ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. נטען כי המגבלות שמוטלות על העורר מצומצמות ממילא וצומצמו עוד יותר בהחלטת בית המשפט המחוזי. כן צוין, כי העבירות בהן מואשם העורר הן עבירות מרמה שניתן לבצען בפשטות דרך מחשב או דרך טלפון נייד ועל כן יש צורך באדם שיפקח עליו. על כן, אין מקום לשנות את ההגבלות שהוטלו על העורר.

8. לאחר עיון בערר ושמיעת טענות הצדדים בדיון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

9. הלכה היא כי בבואו לבחון אפשרות הקלה או ביטול תנאים מגבילים שהושתו על נאשם בהליך פלילי, על בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה שלפניו ולאזן בין האינטרס הציבורי לבין זכותו של העורר לחירות (ראו: בש"פ 7539/16 אבו שעבאן נ' מדינת ישראל (1.11.2016)). בבואו לערוך איזון זה יבחן בית המשפט, בין היתר, את אופן עמידתו של הנאשם בתנאי חלופת המעצר; את נסיבותיו האישיות – המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות; את חלוף הזמן מאז שחרורו לחלופה (בש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל (21.8.2006)).

10. בענייננו, לאחר שבחנתי את החלטת בית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל מסקנה כי לא נפל פגם באיזון שערך בית המשפט. אכן, מעצר הבית הלילי מהווה הגבלה על חירותו של העורר, אולם בית המשפט נתן משקל לכך וצמצם עוד יותר את היקפו. לדידי, נוכח טיב העבירות המיוחסות לעורר, אין מקום בעת הזו להורות על ביטול מוחלט של כל תנאי חלופת המעצר שנקבעו. על כן, בנסיבות העניין התנאים המגבילים הם מאוזנים ומקלים ואין מקום לקבל את הערר.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשע"ח (28.6.2018).

ש ו פ ט